

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	2
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade	11
Natuurbescherming	13
Waterwet	14
Volksverzekeringen	17
Sociale zekerheid overig	18
TOZO, NOW, TOFA	18
Bestuursrecht overig	20
Algemene Verordening Gegevensbescherming	20
Wegenverkeerswet	22
Wet arbeid vreemdelingen	23
Wet basisregistratie personen	23
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	24
Zondagswet	24
Vreemdelingenrecht	24
Regulier	24
Richtlijnen en verordeningen	25
Vreemdelingenbewaring	28

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 759

Rechtbank Rotterdam, 21-09-2021 (publ. 22-09-2021), ROT 20/5123 en ROT 20/5588

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, verweerder.

Awb 8:41,

GRIFFIERECHT. BETALINGSONMACHT. Hoewel de rechtbank i.c. - anders dan in andere recente zaken van eiser (bijvoorbeeld [ECLI:NL:RBROT:2021:620](#)) - niet uit zal gaan van misbruik van recht als reden om geen ontheffing van het griffierecht te verlenen, is daarmee niet gegeven dat eiser een beroep toekomt op betalingsonmacht. Daarvoor is vereist dat daarop een beroep wordt gedaan. Dit beroep is achterwege gebleven omdat de griffier geen griffierechtnota heeft doen uitgaan. Omdat niet op voorhand onaannemelijk is dat een dergelijk beroep zou worden gehonoreerd en gelet op het tijdsverloop sinds de indiening van de beroepen zal de rechtbank er mede uit een oogpunt van proceseconomie veronderstellenderwijs van uitgaan dat eiser een beroep toekomt op betalingsonmacht. Eiser kan hier geen verwachtingen aan ontlenen ten aanzien van andere zaken die hij bij de bestuursrechter heeft ingediend of nog zal indienen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:9008](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 760

MK ABRS, 22-09-2021, 202000687/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zuidplas, appellante sub 1.

Awb 8:47

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6
REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn toegewezen.

[Appellante sub 2] heeft van de rechtbank een termijn van vier weken gekregen voor de motivering van het beroepschrift. Het tijdsverloop dat met de motivering van het beroepschrift is gemoed, is daarom geen aan haar toerekenbare bijzondere omstandigheid. Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 7 november 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:3117](#)).

Besluit waarbij het college aan [appellante sub 2] een tegemoetkoming in planschade in natura heeft toegekend. [...]

25. [appellante sub 2] heeft bij brief van 9 april 2021 een verzoek ingediend om schadevergoeding in verband met de overschrijding van de redelijke termijn, als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

25.1. De vraag of de redelijke termijn is overschreden, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij spelen in ieder geval de volgende factoren een rol: de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van de betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van de betrokkene.

25.2. De redelijke termijn is voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd. Zie de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:188](#)).

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (onder meer uitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2562](#)) vangt de redelijke termijn in beginsel aan op het moment waarop het bestuursorgaan het bezwaarschrift heeft ontvangen. De behandeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, terwijl doorgaans geen sprake is van een te lange behandelingsduur in de rechterlijke fase in haar geheel, indien deze niet meer dan drie en een half jaar heeft geduurd.

25.3. Indien pas bij de Afdeling een beroep op schending van de redelijke termijn wordt gedaan, wordt de vraag of de redelijke termijn is overschreden beoordeeld naar de stand van de zaak op het moment van de uitspraak van de Afdeling, waarbij de duur van de totale procedure in ogenschouw wordt genomen.

25.4. Uit het verloop van de procedure en de correspondentie tussen partijen blijkt dat in de periode tussen 24 juli 2015 en 25 april 2016 minnelijk overleg heeft plaatsgevonden. Die periode wordt bij het berekenen van de redelijke termijn buiten beschouwing gelaten. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3844](#)). Indien die periode zou meetellen, zou dat ertoe kunnen leiden dat een bestuursorgaan, ten einde een overschrijding van de redelijke termijn te voorkomen, afziet van de mogelijkheid om tot een minnelijke regeling te komen. Daarmee komt de doelstelling van die regeling - het bieden van een alternatieve wijze van geschilbeslechting - in gevaar.

25.5. Voor het herstellen van een verzuim dat kleeft aan een ingediend beroepschrift wordt, gelet op het Procesreglement bestuursrecht rechtbanken (niet-KEI-zaken) 2017, een termijn van vier weken gesteld. Dit is dus de gebruikelijke termijn voor de motivering van een beroepschrift dat op nader aan te voeren gronden is ingediend. Dit brengt met zich dat de vertraging als gevolg van de late motivering van het beroepschrift slechts is veroorzaakt door een aan [appellante sub 2] toe te rekenen bijzondere omstandigheid, voor zover aan haar, op haar verzoek, een langere termijn dan vier weken is gegund voor de motivering van het beroepschrift.

[appellante sub 2] heeft van de rechtbank een termijn van vier weken gekregen voor de motivering van het beroepschrift. Het tijdsverloop dat met de motivering van het beroepschrift is gemoeid, is daarom, anders dan het college heeft aangevoerd, geen aan haar toerekenbare bijzondere omstandigheid. Vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 7 november 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:3117](#)).

25.6. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de redelijke termijn niet is overschreden. Het college heeft daartoe verwezen naar de ingewikkeldheid van de zaak en de inschakeling van een groot aantal deskundigen door [appellante sub 2]. Voor het geval de Afdeling niettemin tot de conclusie zou komen dat de redelijke termijn is overschreden, heeft het college zich op het standpunt gesteld dat de te lange duur van de behandeling van het beroep aan de rechtbank is toe te rekenen, omdat in de periode tussen het aanvullend verslag van de StAB van 23 januari 2019 en de uitspraak van 10 december 2019 geen processtappen zijn gezet.

25.7. Dat de rechter met toepassing van artikel 8:47 van de Awb een deskundige inschakelt, kan weliswaar een aanwijzing zijn voor de ingewikkeldheid van de zaak, maar leidt niet zonder meer tot deze conclusie. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2020

([ECLI:NL:RVS:2020:420](#)). In dit geval is het inschakelen van de StAB, gelet op het volgende, geen bijzondere omstandigheid die tot verlenging van de redelijke termijn leidt.

In planschadezaken is het, gelet op artikel 6.1.3.2 van het Besluit ruimtelijke ordening, niet ongebruikelijk dat het bestuursorgaan een adviseur aanwijst die een advies uitbrengt over de op de aanvraag te nemen beslissing. Het college heeft dat in dit geval gedaan en het advies van Antea van 10 november 2014 aan het besluit van 6 januari 2015 ten grondslag gelegd. Verder is het niet ongebruikelijk dat ook de betrokkene advies aan een deskundige vraagt. [appellante sub 2] heeft dat in dit geval gedaan. In de bezwaarprocedure heeft zij een rapport van Kraan & De Jong van 14 april 2015 en een rapport van AAB Nederland van 6 september 2016 overgelegd en in de beroepsprocedure een rapport van Overwater van 7 maart 2014. Dat de betrokkene advies van een deskundige vraagt, is, gelet op het gewicht dat in planschadezaken kan toekomen aan het advies van een door het bestuursorgaan geraadpleegde adviseur, in de gegeven omstandigheden redelijk. Het college heeft zich niet op het standpunt gesteld dat het invoeren van deskundige bijstand in dit geval niet redelijk was.

In de tussenuitspraak van 13 juni 2018 heeft de rechtbank, met het oogmerk het geschil zoveel mogelijk definitief te beslechten, de StAB gevraagd onderzoek te doen. Hierdoor is de rechtbank het college in zijn onderzoeksplicht tegemoetgekomen. Dat betekent niet dat verlenging van de redelijke termijn - met de duur van het onderzoek van de StAB in de periode van 13 juni 2018 tot 23 januari 2019 - gerechtvaardigd is.

25.8. Vanaf de ontvangst op 13 februari 2015 van het tegen het besluit van 6 januari 2015 gericht bezwaarschrift tot aan de datum van de uitspraak van de Afdeling zijn, met aftrek van de periode tussen 24 juli 2015 en 25 april 2016, vijf jaren en ruim tien maanden verstreken. Dat betekent een overschrijding van de redelijke termijn met een jaar en ruim tien maanden. Die overschrijding wordt, gelet op het volgende, geheel aan het college toegerekend.

25.9. [appellante sub 2] heeft op 26 juni 2017 beroep ingesteld tegen het besluit van 18 mei 2017. Naar aanleiding van de gebreken in dit besluit heeft de rechtbank binnen anderhalf jaar de StAB ingeschakeld en een tussenuitspraak gedaan. Vervolgens heeft de rechtbank binnen een jaar na de ontvangst van het nader verslag van de StAB uitspraak gedaan op het beroep. Onder deze omstandigheden bestaat, anders dan het college heeft aangevoerd, geen aanleiding om de overschrijding van de termijn voor de behandeling van het beroep van anderhalf jaar (met iets minder dan een jaar) gedeeltelijk aan de rechtbank toe te rekenen.

25.10. De Afdeling zal, uitgaande van een tarief van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond, het college met overeenkomstige toepassing van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb veroordelen tot betaling van een bedrag van € 2.000,00 aan [appellante sub 2] als vergoeding voor de door [appellante sub 2] geleden immateriële schade.

25.11. Het verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn wordt toegewezen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2116](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Planschade", JnB 2021, 772.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 761

Rechtbank Overijssel, 01-09-2021 (publ. 06-09-2021), ZWO 21/26

burgemeester van Enschede, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. LAST ONDER DWANGSOM. HERSTELSANCTIE.

VERWIJTBAAARHEID. NOODZAAK. EVENREDIGHEID. I.c. is geen sprake van een

verhuurrelatie maar van familielid die af en toe logeert in de woning om de hoofdbewoonster te helpen vanwege ziekte. Eiseres (en haar zoons) kan geen verwijt worden gemaakt van het overtreden van de Opiumwet. I.c. heeft verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt kunnen stellen dat het opleggen van de last onder dwangsom noodzakelijk en evenredig is.

[...] In [...] last onder dwangsom [...] wegens overtreding van artikel 13b van de Opiumwet. [...]

[...] 9. [...] De rechtbank overweegt [...] dat de last onder dwangsom is gericht op het voorkomen dat vanuit de woning wederom (hard)drugs worden verhandeld, oftewel het voorkomen dat artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet wederom wordt overtreden. Dit is in overeenstemming met de definitie van 'herstelsanctie', zoals neergelegd in artikel 5:2, eerste lid, onder b, van de Awb. Dat de handel in harddrugs vanuit de woning ten tijde van het opleggen van de last onder dwangsom al was beëindigd (doordat de drugs in beslag zijn genomen en de broer gedetineerd is), leidt daarom niet tot het oordeel dat de last onder dwangsom daarom niet mocht worden opgelegd. Als voorbeeld verwijst de rechtbank naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 8 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:294](#). Verder overweegt de rechtbank dat uit de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1870](#), volgt dat een last onder dwangsom, gericht op het voorkomen van herhaling van de overtreding van de Opiumwet, kan worden aangemerkt als een waarschuwing, en dat een dergelijke maatregel in overeenstemming is met artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet. [...]

[...] 15.2. De door verweerder in dit kader in het bestreden besluit aangevoerde rechtspraak, inhoudende dat van degene die een woning verhuurt wordt verwacht dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik dat van het pand wordt gemaakt, is naar het oordeel van de rechtbank in deze zaak niet van toepassing. [...]

In deze zaak is het feitencomplex anders. Er is geen sprake van een verhuurrelatie maar er is sprake van een familielid die af en toe logeert in de woning om de hoofdbewoonster te helpen vanwege ziekte. In een dergelijke situatie (een familielid die af en toe blijft logeren) is het hoogst ongebruikelijk om dat familielid mee te delen dat bezoeken en logeren is toegestaan onder de voorwaarde dat de logee geen drugs in de woning verstopt. Ook is het hoogst ongebruikelijk dat in een dergelijke situatie de logeerkamer en andere ruimten worden doorzocht om te achterhalen of de logee drugs heeft verstopt.

Gelet hierop en gelet op wat in de bestuurlijke rapportage is vermeld over de doorzoeking van de woning (waaruit blijkt dat de drugs goed waren verstopt; de drugs lagen niet open en bloot op de keukentafel) oordeelt de rechtbank dat eiseres (en haar beide zoons) niet op de hoogte waren en evenmin redelijkerwijs op de hoogte konden zijn van de aanwezigheid van de aangetroffen drugs in de woning. Eiseres (en haar zoons) kan daarom geen verwijt worden gemaakt van het overtreden van de Opiumwet.

15.3. Verder overweegt de rechtbank dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden na de aanhouding van de broer. Eiseres zal alerter zijn en haar broer, op het moment dat deze haar woning bezoekt, erop wijzen dat zij niet accepteert dat hij (wederom) drugs meeneemt en in haar

woning verstopt/achterlaat. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat eiseres haar broer niet in deze zin zal aanspreken.

De door verweerder gewenste 'stok achter de deur' is daarom naar het oordeel van de rechtbank niet noodzakelijk.

[...] 16. Samenvattend oordeelt de rechtbank dat verweerder zich terecht bevoegd heeft geacht om op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet aan eiseres een last onder dwangsom op te leggen. Verweerder heeft evenwel in redelijkheid geen gebruik kunnen maken van deze bevoegdheid omdat dit niet noodzakelijk en niet evenredig is, gelet op de omstandigheden in deze zaak. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2021:3410](#)

JnB 2021, 762

Rechtbank Limburg, 25-08-2021 (publ. 22-09-2021), ROE 20/2369

burgemeester van de gemeente Bergen, verweerder.

Opiumwet 13b.

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. NOODZAAK. DUUR SLUITING. Herhaalde woningsluiting resp. voor drie en twaalf maanden. I.c. is bij de eerste sluiting niets anders aangetroffen dan de 17 hennepplanten in afzonderlijke speciekuipen in de achtertuin van de woning. Bovendien heeft verweerder ter zitting erkend dat er ook geen indicaties zijn dat sprake is van aanloop naar de woning of overlast voor de omgeving. Verweerder heeft de noodzakelijkheid van de sluiting ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde onvoldoende gemotiveerd. Bij de tweede sluiting mocht verweerder in redelijkheid tot sluiting overgaan. Dat verweerder het Damoclesbeleid zo toepast dat voor de duur van een sluiting het aantal overtredingen van belang is, ongeacht of voor een eerdere overtreding ook sluiting is opgelegd, vindt de rechtbank niet onredelijk. Verweerder heeft i.c. dus terecht de woning voor twaalf maanden gesloten.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:6659](#)

JnB 2021, 763

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 22-07-2021 (publ. 31-08-2021), ROT 21/3563

burgemeester van de gemeente Nissewaard, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. NOODZAAK. Woningssluiting voor 3 maanden i.v.m. aantreffen 45 hennepplanten. Voor de voorzieningenrechter staat vast dat er een handelshoeveelheid hennepplanten in de woning is aangetroffen. Verder zijn er geen drugsgerelateerde zaken in de woning aangetroffen en is er niet gebleken van overlast of een 'loop' naar de woning. Als de voorzieningenrechter alle informatie uit het dossier bij elkaar optelt, vindt zij dat er onvoldoende ligt om een woningsluiting noodzakelijk te achten. De voorzieningenrechter ziet hierin aanleiding om het bestreden besluit te schorsen.

[ECLI:NL:RBROT:2021:7587](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jnb 2021, 764

ABRS, 22-09-2021, 202000706/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.7, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Wet milieubeheer 8:41a

Activiteitenbesluit milieubeheer

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II, artikel 4 aanhef en onderdeel 3

WABO. AANVRAAG. Omgevingsvergunning voor het plaatsen van koelmotoren en het bouwen van een schutting op het perceel. Voor drie vergunde koelmotoren is geen melding gedaan op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer. I.c. had het, gelet op artikel 8:41a, tweede lid, van de Wet milieubeheer, op de weg van het college gelegen om de aanvraag niet te behandelen, mits de aanvrager de gelegenheid zou hebben gehad binnen een door het college gestelde termijn alsnog te melden voor de drie in de melding ontbrekende koelmotoren.

[...] 1. [vergunninghouder] heeft op 28 mei 2018 een omgevingsvergunning aangevraagd voor het plaatsen van koelmotoren en het bouwen van een schutting op het perceel. Het bouwplan is ten behoeve van Het Theehuis dat op hetzelfde perceel staat. Eerder is op 4 januari 2018 voor de bouw van Het Theehuis een omgevingsvergunning verleend. [...] 2. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college ten onrechte de aanvraag om omgevingsvergunning in behandeling heeft genomen. Volgens [appellant] is niet voldaan aan artikel 8:41a van de Wet milieubeheer, omdat pas na het verlenen van de omgevingsvergunning een melding op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer is gedaan.

[...] 2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer voor het plaatsen van de koelmotoren bij Het Theehuis een melding moest worden ingediend. Op 17 juli 2018 heeft [vergunninghouder] een melding ingediend op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer voor het plaatsen van vijf koelmotoren en een schutting. Het college heeft deze melding geaccepteerd op 14 augustus 2018. Op grond van het aanvraagformulier en de daarbij behorende stukken die deel uitmaken van de vergunning, stelt de Afdeling vast dat een omgevingsvergunning is verleend voor acht koelmotoren. De Afdeling verwijst daarbij naar de aanvraag en de tekst die is opgenomen op tekening B-01 van 26 mei 2018. Daarop is te lezen dat een groep van vijf koelmotoren en een groep van drie koelmotoren is aangevraagd. Voor drie vergunde koelmotoren is dus geen melding gedaan op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer. Dat in een akoestische rapport van 8 oktober 2018 een andere situatie is beoordeeld, wat daar ook van zij, maakt dit niet anders, nu dit rapport geen onderdeel uitmaakt van de melding van 17 juli 2018. Dit akoestische rapport dateert immers van na de acceptatie van de melding. Dit betekent dat op het moment van het besluit op de aanvraag om omgevingsvergunning, te weten 27 juli 2018, geen sprake was van een volledige melding. In dat geval had het, gelet op artikel 8:41a, tweede lid, van de Wet milieubeheer, op de weg van het college gelegen om de aanvraag niet te behandelen, mits de aanvrager de gelegenheid zou hebben gehad binnen een door het college gestelde termijn alsnog te melden voor de drie in de melding ontbrekende koelmotoren. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2132](#)

JnB 2021, 765

MK Rechtbank Noord-Holland, 24-08-2021 (publ. 21-09-2021), HAA 20/1693

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Koggenland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

Woningwet 1b lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 3 lid 8

Bouwbesluit 2012 1.18 lid 4, 2.85, 2.89 lid 1

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. Verwijderen brandwerende wand in winkelpand. I.c. is als gevolg van het verwijderen van de wand door eiseres sprake geweest van een verandering van de brandcompartimentering. De brandcompartimentering is als gevolg van het verwijderen van de wand vergroot. Voor het verwijderen van de wand was dan ook een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo vereist. Nu deze ontbreekt, is verweerder ter zake bevoegd handhavend op te treden. Er zijn i.c. geen redenen op grond waarvan gezegd kan worden dat verweerder van handhavend optreden wegens deze overtreding had behoren af te zien.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:7908](https://ecli.nl/RBNHO:2021:7908)

JnB 2021, 766

MK ABRS, 08-09-2021, 202002644/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3 lid 8 onder a

Woningwet 1b lid 2, lid 3, 2 lid 1

Bouwbesluit 2012 2.6 lid 1, 3.25 lid 1, 3.26 lid 1

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BOUWBESLUIT. Lastgeving om achtergevel pand in originele staat te herstellen. Er is geen grondslag te vinden in het Bouwbesluit 2012 of de Woningwet voor de conclusie dat de artikelen 3.25, eerste lid, en 3.26, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 niet van toepassing zouden zijn indien een pand tijdens een verbouwing niet wordt bewoond. I.c. heeft het college onvoldoende gemotiveerd en onderbouwd waarom, voor zover handhaving vanwege de gestelde belangen noodzakelijk was, niet kon worden volstaan met een tijdelijke maatregel die minder verstrekkend was dan het herstel in de oude toestand van de achtergevel.

[ECLI:NL:RVS:2021:2027](https://ecli.nl/RVS:2021:2027)

JnB 2021, 767

ABRS, 01-09-2021, 202006168/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Wijdmeren.

bestemmingsplan "Loosdrecht landelijk gebied noordoost - 2012"

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. PRIORITERING. Het bestuursorgaan zal bij prioriteitstelling na een verzoek om handhaving een afweging moeten maken in het individuele geval. I.c. heeft het college dat in het besluit op bezwaar niet gedaan, althans niet inzichtelijk. Niet duidelijk is waarom het college gelet op het karakter van het overtreden voorschrift, het daarbij betrokken algemeen belang en de belangen van de verzoekster is overgegaan tot handhaving. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college aan de handhaving tegen erfafscheidingen in dit gebied een lage prioriteit heeft toegekend. Het college heeft in het besluit op bezwaar niet deugdelijk gemotiveerd waarom het ondanks de prioritering handhavend heeft opgetreden.

[ECLI:NL:RVS:2021:1961](https://ecli.nl/RVS:2021:1961)

JnB 2021, 768

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-08-2021 (publ. 07-09-2021),

BRE 21/360 WABOA, BRE 21/370 GEMWT en BRE 21/735 GEMWT

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Halderberge, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 5.19

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1 lid 1

WABO. INTREKKEN OMGEVINGSVERGUNNING. MANTELZORG. Voor de interpretatie van het begrip ‘mantelzorg’ sluit de rechtbank aan bij wat er in bijlage II bij het Bor onder ‘mantelzorg’ wordt verstaan. De zorg in de mantelzorgwoning die door de ene huisgenoot wordt verleend aan de andere, valt hier niet onder omdat mantelzorg wordt verleend binnen één huishouden/woning. I.c. is/wordt het in geding zijnde bijbehorend bouwwerk in strijd met de verleende omgevingsvergunning gebruikt.

[...] 4. [...] Partijen verschillen van standpunt of het in geding zijnde bijbehorend bouwwerk wel of niet werd gebruikt voor huisvesting in verband met mantelzorg.

6. Voor de interpretatie van het begrip ‘mantelzorg’ sluit de rechtbank aan bij wat er in bijlage II bij het Bor onder ‘mantelzorg’ wordt verstaan. [...]

De rechtbank volgt [naam eiser 1 & 2] niet in hun standpunt dat de zorg die [naam eiser 2] aan haar man verleent c.q. wil verlenen in het bijbehorend bouwwerk bij de woning van [naam eiser 3] valt onder de definities van ‘mantelzorg’ en ‘huisvesting in verband met mantelzorg’ als bedoeld in bijlage II bij het Bor. Het begrip ‘mantelzorg’ moet worden gelezen in samenhang met het begrip ‘huisvesting in verband met mantelzorg’ (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 16 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2924](#)). Beide zijn bepalend voor de mogelijkheden die bijlage II bij het Bor biedt voor het faciliteren van mantelzorg. In de definitie van ‘huisvesting in verband met mantelzorg’ staat dat sprake is van huisvesting van een huishouden van twee personen in of bij een woning met bewoners, dus van twee huishoudens. De mantelzorg dient plaats te vinden vanuit het ene huishouden/woning – bijvoorbeeld het huishouden dat de hoofdwoning bewoont – aan de zorgbehoevende uit het andere huishouden/woning. De zorg in de mantelzorgwoning die door de ene huisgenoot wordt verleend aan de andere, valt niet onder de definitie van ‘mantelzorg’ en/of ‘huisvesting in verband met mantelzorg’ in de zin van bijlage II bij het Bor omdat mantelzorg wordt verleend binnen één huishouden/woning.

De door [naam eiser 1 & 2] overgelegde verklaring van de huisarts maakt dat niet anders. De huisarts heeft op 3 juli 2020 verklaard dat het voor [naam eiser 1], vanwege zijn lichamelijke handicap en uitgebreid benodigde verzorging, om medische redenen nodig is dat hij mantelzorg krijgt. De rechtbank leidt daaruit af dat er weliswaar een zorgbehoefte bestaat, maar dat betekent nog niet dat de zorg die [naam eiser 2] als huisgenoot aan haar man verleent kan worden aangemerkt als mantelzorg in de zin van bijlage II bij het Bor.

Dat leidt ertoe dat het college terecht heeft aangenomen dat het in geding zijnde bijbehorend bouwwerk in strijd met de verleende omgevingsvergunning is/wordt gebruikt. [...]

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4422](#)

JnB 2021, 769

Rechtbank Overijssel, 01-09-2021 (publ. 06-09-2021), ZWO 20/1955

college van burgemeester en wethouders van Borne, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.33 lid 2 onder a

WABO. INTREKKING OMGEVINGSVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunning voor bouw zorghotel. De opsomming van intrekkinggronden in artikel

2.33 van de Wabo is limitatief. Andere gronden voor intrekking, voor zover die niet zijn bedoeld als sanctie, zijn uitgesloten. Verwijzing naar ABRS 22-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:465](#). De intrekkinggrond, neergelegd in artikel 2.33, eerste lid, onder g, van de Wabo, ziet op gevallen waarbij in de omgevingsvergunning een aanhakende toestemming is opgenomen. Deze toestemming moet worden ingetrokken indien de verplichting daartoe in die andere wettelijke bepaling is opgenomen. In deze zaak is er geen Wnb-toestemming aangehaakt. Reeds hierom is deze intrekkinggrond niet van toepassing. Het intrekken van een omgevingsvergunning voor de activiteiten 'bouwen' en 'afwijken van het bestemmingsplan' omdat er ten onrechte een Wnb-toestemming niet zou zijn aangehaakt, is niet mogelijk. Hier is immers geen wettelijke grondslag voor. [ECLI:NL:RBOVE:2021:3409](#)

JnB 2021, 770

MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-09-2021, SHE 21/211

college van burgemeester en wethouders van Heusden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e, 3.10 lid 3

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 2.4

Wet milieubeheer (oud; hierna: Wm) 8.1

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm)

BESLUIT. I.c. is de aanvraag van eiseres voor een omgevingsvergunning voor het bouwen van een textielwasserette buiten behandeling gelaten onder meer omdat eiseres ook een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu had moeten aanvragen. Voor een betrekkelijk eenvoudige wijziging van de inrichting, waarvoor zelfs regels zijn opgenomen in het Abm is, naar de letter van de wet (artikel 2.4 van het Bor), toch een omgevingsvergunning milieu noodzakelijk. Uit de wetsgeschiedenis blijkt voldoende dat de wetgever niet op voorhand kan uitsluiten dat een wijziging toch een beoordeling vereist van het bevoegd gezag in de vorm van een vergunning. De rechtbank vindt dit niet zo onredelijk of onevenredig dat zij artikel 2.4 van het Bor buiten toepassing laat.

Besluit waarbij verweerder de aanvraag van eiseres voor een omgevingsvergunning voor het bouwen van een textielwasserette buiten behandeling heeft gelaten. [...]

2.1 In het besluit van 1 juli 2020 heeft verweerder de aanvraag op grond van artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) buiten behandeling gelaten omdat de aanvraag te weinig gegevens bevatte om deze goed te kunnen beoordelen. Verweerder had eiseres wel gevraagd om meer gegevens, maar eiseres heeft deze gegevens niet ingediend. Verweerder wilde de volgende gegevens hebben:

- Eiseres had met berekeningen met het AERIUS-model moeten aantonen dat de stikstofemissie van het tankstation (en van het verkeer van en naar het tankstation) geen significante gevolgen heeft voor instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000-gebieden.

- Eiseres had ook een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu moeten aanvragen. [...]

Is er een omgevingsvergunning milieu nodig?

5.1 Voordat de Wabo in werking trad, was in artikel 8.1 van de Wet milieubeheer (Wm) bepaald dat voor een wijziging van een milieuvergunningplichtige inrichting geen milieuvergunning was vereist als op deze wijziging algemene regels (als bedoeld in artikel 8.40 van de Wm) van toepassing waren, zoals het Abm. Dit stond in oktober 2010 ook in artikel 2.4, tweede lid, van het Bor, maar dat werd kort daarna gewijzigd. In de Nota van Toelichting bij deze wijziging (Stb. 2010, 781) wordt vermeld

dat de aanpassing van artikel 2.4, tweede lid, nodig is omdat de daarin opgenomen uitzondering te ruim is gebleken. Niet in alle gevallen kan worden volstaan met een melding van die wijziging; soms is ook een wijziging van de vergunning nodig. Artikel 2.4 van het Bor is daarna nog enkele malen gewijzigd. In de bijlage bij deze uitspraak staan enige voor deze procedure relevante passages uit de nota's van toelichting. Het artikel luidt nu als volgt: [...]

5.2 De bestaande omgevingsvergunning milieu voor het LPG-tankstation is niet verleend voor de textielwasserette. De wijziging is dus niet in overeenstemming met de werking (de bedrijfsvoering) van het tankstation waarvoor een vergunning is verleend. De rechtbank is daarom van oordeel dat eiseres geen beroep kan doen op de uitzondering in artikel 2.4, eerste lid, van het Bor.

5.3 Er staan regels in hoofdstuk 4 van het Abm over waterettes. Er staan echter geen regels in hoofdstuk 3 van het Abm over waterettes. Eiseres kan dus ook geen beroep doen op de uitzondering in artikel 2.4, tweede lid, van het Bor.

5.4 Toch blijft dit vreemd. De bedoeling van de wetgever is steeds geweest om meer bedrijven onder de werkingssfeer van het Abm te laten vallen en het eenvoudiger te maken om deze bedrijven te wijzigen zonder omgevingsvergunning. In dit geval pakt het anders uit. Voor een betrekkelijk eenvoudige wijziging van de inrichting, waarvoor zelfs regels zijn opgenomen in het Abm is, naar de letter van de wet (artikel 2.4 van het Bor), toch een omgevingsvergunning milieu noodzakelijk. De rechtbank ziet echter geen aanleiding om artikel 2.4 van het Bor buiten toepassing te laten. Uit de wetgeschiedenis blijkt volgens de rechtbank voldoende dat de wetgever niet op voorhand kan uitsluiten dat een wijziging toch een beoordeling vereist van het bevoegd gezag in de vorm van een vergunning. De rechtbank vindt dit niet zo onredelijk of onevenredig dat zij artikel 2.4 van het Bor buiten toepassing laat. Ook de rechtbank kan niet op voorhand de gevolgen van zo'n uitspraak overzien. Bovendien kan de rechtbank niet uitsluiten dat voor een waterette bij een LPG-tankstation wel een specifieke beoordeling (en een vergunning) van het bevoegd gezag is vereist, bijvoorbeeld vanwege veiligheidsrisico's. Als de wetgever van mening is dat bij de uitbreiding van een vergunningplichtige inrichting met activiteiten die alleen in hoofdstuk 4 van het Abm staan, kan worden volstaan met een melding, dan moet de wetgever het Bor wijzigen. Overigens merkt de rechtbank op dat een waterette bij een tankstation mogelijk geen andere of nadelige gevolgen voor het milieu heeft, zodat wellicht kan worden volstaan met een milieuneutrale wijziging via de gewone (reguliere) procedure ingevolge artikel 3.10, derde lid, van de Wabo. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5012](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2021, 771

Tussenuitspraak MK ABRS, 22-09-2021, 201909361/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Deurne.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet bij de maximale invulling van een bestemmingsplan een in dat bestemmingsplan opgenomen ontheffingsmogelijkheid buiten beschouwing worden gelaten en geldt hetzelfde voor een in dat bestemmingsplan opgenomen mogelijkheid om, bij omgevingsvergunning, af te wijken van regels van dat bestemmingsplan. Verwijzing naar de overzichtsuitspraak van 28-09-2016,

[ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 2.8. Hoewel deze jurisprudentie betrekking heeft op een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade door een planologische wijziging op de gronden van derden, is er geen aanleiding daarover anders te oordelen in het geval waarin, zoals hier, de gestelde schade door een planologische wijziging op de gronden van de desbetreffende aanvrager is veroorzaakt.

[ECLI:NL:RVS:2021:2114](#)

JnB 2021, 772

MK ABRS, 22-09-2021, 202000687/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zuidplas.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. COMPENSATIE IN NATURA. I.c. gebiedt de rechtszekerheid dat € 250.000,00 aan [appellante sub 2] wordt betaald. Dit betekent niet dat het college niet langer de mogelijkheid had om de door [appellante sub 2] geleden schade gedeeltelijk in natura te compenseren, voor zover in het verdere verloop van de procedure zou blijken dat de door [appellante sub 2] geleden schade hoger is dan dat bedrag.

[...] 1. In deze procedure is onder meer in geschil of tegemoetkoming in de door [appellante sub 2] geleden directe planschade anderszins is verzekerd en of [appellante sub 2] indirecte planschade heeft geleden.

[...] 9.3. Uit de onder 9.2 vermelde correspondentie tussen partijen volgt dat de in het besluit van 6 januari 2015 gestelde termijn voor het vaststellen van een herstelplan is verlengd tot en met 25 januari 2017. In dat besluit heeft het college op ondubbelzinnige wijze bepaald dat aan [appellante sub 2] een tegemoetkoming van € 250.000,00 wordt uitbetaald als niet binnen de daarvoor gestelde termijn een herstelplan wordt vastgesteld dat de voor haar nadelige effecten van het nieuwe bestemmingsplan teniet doet. Het college heeft voor de hoogte van de tegemoetkoming geen voorbehoud gemaakt. Dat brengt met zich dat het college na ommekomst van de (verlengde) termijn niet langer de mogelijkheid had om de door [appellante sub 2] geleden schade in zijn geheel in natura te compenseren. In het besluit van 6 januari 2015 heeft het college die mogelijkheid prijsgegeven. Vaststaat dat binnen de (verlengde) termijn geen herstelplan is vastgesteld. De rechtszekerheid gebiedt dan dat € 250.000,00, inclusief de wettelijke rente vanaf de datum van de aanvraag, aan [appellante sub 2] wordt betaald. Verder mag degene die bezwaar heeft gemaakt door de beslissing op het bezwaar in beginsel niet in een slechtere positie belanden dan waarin hij zou hebben verkeerd als hij geen rechtsmiddel zou hebben aangewend (het zogenoemde verbod op reformatio in peius). Het college heeft dat niet onderkend bij het nemen van het besluit op bezwaar van 18 mei 2017.

[...] 9.5. Dat de rechtszekerheid gebiedt dat € 250.000,00 aan [appellante sub 2] wordt betaald, betekent niet dat het college niet langer de mogelijkheid had om de door [appellante sub 2] geleden schade gedeeltelijk in natura te compenseren, voor zover in het verdere verloop van de procedure zou blijken dat de door [appellante sub 2] geleden schade hoger is dan dat bedrag. In het besluit van 6 januari 2015 heeft het college die mogelijkheid niet prijsgegeven. Indien [appellante sub 2] een schade van € 600.000,00 zou hebben geleden, zoals de rechtbank heeft overwogen, verzet de rechtszekerheid zich er niet tegen dat de tegemoetkoming in die schade tot een geldbedrag van € 350.000,00 anderszins wordt verzekerd door compensatie in natura. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2116](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoedingsrecht" JnB 2021,760.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 773

MK Rechtbank Midden-Nederland, 22-9-2021, UTR 20/4075

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. STIKSTOF. Actie nodig van kabinet en wetgever. Vernietiging natuurvergunning voor uitbreiding veehouderij. Rav-emissiefactoren. Weiden van vee.

[...] 1. De veehouderij is een melkveebedrijf aan [adres] in Baambrugge. Het bedrijf ligt op ongeveer 3,2 kilometer van het Natura 2000-gebied Botshol en op ongeveer 4,6 kilometer van het Natura 2000-gebied Oostelijke Vechtplassen. Dit zijn gebieden die gevoelig zijn voor stikstof. Gedeputeerde staten zijn op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) verantwoordelijk voor de beoordeling van de gevolgen van plannen en projecten op het Natura 2000-gebied.

2. De veehouderij heeft een vergunning die op 29 augustus 1991 is verleend op grond van de toenmalige Hinderwet. In de vergunde situatie had het bedrijf 72 melk- en kalfkoeien ouder dan 2 jaar, 55 stuks vrouwelijk jongvee en 10 schapen (de referentiesituatie).

3. De veehouderij heeft een natuurvergunning gevraagd voor het wijzigen van het bedrijf. In de nieuwe situatie heeft het bedrijf 78 melkkoeien in een emissiearm stalsysteem en 148 stuks vrouwelijk jongvee in een ander stalstelsel.

4. Met het besluit van 1 oktober 2020 hebben gedeputeerde staten de gevraagde vergunning verleend. Daaraan hebben zij ten grondslag gelegd dat de nieuwe situatie, onder meer door de toepassing van het emissiearme stalsysteem, leidt tot een lagere stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied dan de oude vergunde situatie.

[...] Vooraf

7. De rechtbank doet vandaag uitspraak in meerdere zaken van MOB en Leefmilieu in de provincie Utrecht, over de toepassing van regelgeving uit de Wnb voor Natura 2000-gebieden. In deze zaken spelen verschillende rechtsvragen die zijn ontstaan na de 'stikstofuitspraken' van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uit 2019 – en soms ook al daarvoor. Het gaat over de stikstofuitstoot van emissiearme stallen, over de vraag of het bemesten van gronden en het weiden van vee nog is toegestaan, over de illegale situatie van 'PAS-melders' en over de vraag of de natuurvergunning van bestaande bedrijven kan blijven bestaan. In alle zaken komt de rechtbank tot de conclusie dat de besluiten van gedeputeerde staten geen stand kunnen houden en dat zij nieuwe besluiten moeten nemen. Hoewel de rechtbank tracht zoveel mogelijk knopen door te hakken, kan zij niet vooruit lopen op besluitvorming die nog moet volgen. Dat heeft tot gevolg dat er voor MOB en Leefmilieu, maar ook voor de bedrijven die bij deze zaken zijn betrokken, nog steeds geen duidelijkheid is over de afloop.

8. Deze uitkomst is onbevredigend, terwijl de procespositie van alle betrokken partijen te begrijpen is. MOB en Leefmilieu komen op voor het belang van de bescherming van Natura 2000-gebieden en zien sinds de uitspraken uit 2019 nog steeds niet de door hen gewenste structurele oplossing van de kant van de politiek op nationaal en provinciaal niveau. De (agrarische) bedrijven willen – ook met het oog op de nodige (financiële) planning – zekerheid over de vraag of hun activiteiten kunnen worden voortgezet en of uitbreiding mogelijk is. Die zekerheid is er nu niet. Gedeputeerde staten moeten als bevoegd gezag besluiten over vergunningaanvragen en handhavingsverzoeken en zijn

daarbij gebonden aan de geldende wet en aan de rechtspraak daarover.

9. Uit de uitspraken van vandaag blijkt dat de stappen die sinds 2019 door kabinet en wetgever zijn gezet nog geen uitsluitsel geven. Deze ontwikkelingen op nationaal niveau lijken soms tot een ongewenst resultaat te leiden: door de Spoedwet aanpak stikstof is de discussie over emissies van stallen nu naar het handhavingsspoor verschoven. Bij het beweiden en bemesten is het advies van de commissie Remkes een eerste stap, maar nog niet voldoende juridische basis. En voor de PAS-melders ligt er nog steeds geen definitieve oplossing, terwijl daarop al lang gewacht wordt. De rechtbank kan hier niet de oplossing bieden. Zij moet beslissen op concrete zaken, op basis van de voorliggende beroepsgronden en niet meer dan dat. Het is bovendien te voorzien dat met de uitspraken van de rechtbank niet het laatste juridische woord is gezegd en dat hogerberoepsprocedures zullen volgen.

10. Het lijkt erop alsof iedereen elkaar nu afwachtend aankijkt, terwijl de stikstofproblematiek een maatschappelijk vraagstuk is dat een individuele zaak bij de rechtbank overstijgt. Als hiervoor een oplossing wenselijk wordt geacht die verder gaat dan die individuele zaak, dan is het aan de overheid om nu in actie te komen. Aan het kabinet en aan de wetgever, om met goed doordachte generieke maatregelen te komen waar natuurorganisaties, bedrijven, burgers en lokale overheden mee verder kunnen in concrete gevallen. Zodat de rechtbank daar weer over kan oordelen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4505](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Rechtbank vernietigt stikstofbesluiten Utrechtse veehouderijen") uitgebracht.

Zie de soortgelijke uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBMNE:2021:4519](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4507](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4506](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4508](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4520](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4521](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4522](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4524](#), [ECLI:NL:RBMNE:2021:4523](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 774

MK ABRS, 22-09-2021, 20200695/1/R1

dagelijks bestuur van het waterschap Amstel, Gooi en Vecht.

Waterwet 2.1, 6.21

Keur Waterschap Amstel, Gooi en Vecht 2017 (hierna: de Keur) 4.31, 11.5

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Eerste Protocol 1

WATERWET. Weigering watervergunning. Het college heeft zich in dit geval in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat compensatie van de bodemdaling tot 20 jaar geleden valt onder normaal onderhoud en van bodemdaling van langer dan 20 jaar geleden onder ophoging. Onder deze omstandigheden is de beperking van het eigendomsrecht in dit geval proportioneel. Gelet op het voorgaande wordt de weigering een waterwetvergunning te verlenen niet in strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM geacht.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur geweigerd heeft aan [appellant] een watervergunning te verlenen voor het saneren van grond en het ophogen van het maaiveld op het perceel [...]. [...]

Buiten behandeling laten delen aanvraag

9. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat zijn aanvraag voor het saneren en ontgraven van verontreinigde grond op delen van het perceel en voor het aanbrengen van oeverbeschoeiing bij de insteekhavens ten onrechte buiten behandeling is gelaten door het dagelijks bestuur. [...]

9.1. De Afdeling stelt vast dat het dagelijks bestuur in het besluit van 20 november 2018 de aanvraag voor zover die gaat over het saneren en ontgraven en het aanbrengen van oeverbeschoeiing buiten behandeling heeft gelaten. De Afdeling overweegt dat de aangevraagde activiteiten weliswaar bij afzonderlijke aanvragen mogelijk los vergunbaar zouden zijn, maar dat [appellant] één aanvraag heeft ingediend, waarbij de activiteiten waarvoor de vergunning wordt aangevraagd onlosmakelijk met elkaar samenhangen. Dit betekent dat voor het antwoord op de vraag of de aanvraag in behandeling kan worden genomen, de aanvraag als één geheel moet worden beoordeeld. Hierbij betreft de Afdeling het feit dat de activiteiten niet zelfstandig zijn aangevraagd, maar deel uitmaken van één aanvraag in het kader van de ophoging van het perceel. Indien gegevens in de aanvraag ontbraken hadden deze bovendien door [appellant] kunnen worden aangevuld na daartoe door het dagelijks bestuur in de gelegenheid te zijn gesteld. Het dagelijks bestuur heeft gelet hierop ten onrechte delen van de aanvraag buiten behandeling gelaten. De rechtbank heeft echter terecht geoordeeld dat [appellant] hiermee niet in zijn belangen is geschaad. Hij heeft een vergunning nodig voor het gehele project. De gevraagde vergunning is geweigerd, omdat, zoals het dagelijks bestuur ter zitting en in zijn verweerschrift heeft toegelicht, de aangevraagde compenserende maatregelen in de vorm van de aanleg van insteekhavens en de aanpassing van de oevers onvoldoende compensatie bieden voor de gehele aangevraagde ophoging van het maaiveld. Het betoog faalt. [...]

Is er sprake van gewoon onderhoud?

12. [appellant] voert verder aan dat de rechtbank heeft miskend dat de vergunningplicht van artikel 4.13 van de Keur niet van toepassing is, omdat de werkzaamheden vallen onder gewoon onderhoud. Hij wijst er in dit verband op dat normaal onderhoud is wat gangbaar is in normaal of technisch spraakgebruik. Hiervoor verwijst hij naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1781](#), onder 178.1. Naar analogie beroept [appellant] zich ook op het in artikel 2, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor) bepaalde, waaruit volgt dat gewoon onderhoud van een bouwwerk vergunningvrij is. Hij voert aan dat er sinds 1973 sprake is van achterstallig onderhoud door verzakking van het perceel. [appellant] stelt in dit verband dat het maaiveld in de tuin van de bestaande woning in de afgelopen 46 jaar 21,21 cm is gedaald. [appellant] wil die verzakking ongedaan maken en het dagelijks bestuur heeft dit volgens hem ten onrechte gekwalificeerd als ophoging. Het dagelijks bestuur wil ten onrechte slechts toestaan dat de verzakking van de afgelopen 20 jaar ongedaan wordt gemaakt, wat neerkomt op een bodemdaling van 9,22 cm. Dit is volgens [appellant] willekeurig en zonder juridische grondslag bepaald. De termijn van 20 jaar is volgens [appellant] bovendien niet op een kenbare beleidsregel gebaseerd. De weigering om de waterwetvergunning te verlenen is volgens [appellant] daarom in strijd met het eigendomsrecht, neergelegd in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). [...]

12.1. [...] Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) houdt het vereiste dat de maatregel bij wet moet zijn voorzien in dat de rechtsregel waar de maatregel op is gebaseerd voldoende toegankelijk, precies en voorzienbaar moet zijn (arresten van 25 juni 1996 inzake Amuur t. Frankrijk, nr. 19776/92, § 50 en 9 november 1999 inzake Špaček t.

Tsjechië, nr. 26449/95, § 54; www.echr.coe.int). De bevoegdheid van de nationale autoriteiten om het eigendomsrecht te beperken moet voldoende nauwkeurig zijn vastgelegd, zodat de burger zijn gedrag daar op kan afstemmen. Het EHRM erkent echter dat de nationale wetgever niet ieder concreet geval kan voorzien. De eis 'voorzien bij wet' verzet zich dan ook niet tegen open normen die het bestuur en de rechter een zekere discretionaire bevoegdheid laten (arresten van 23 september 1998 inzake *McLeod t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 24755/94, § 41 en 26 april 1979, *Sunday Times t. het Verenigd Koninkrijk* (nr. 1), nr. 6538/74, § 49). In de kern beoogt het vereiste te voorkomen dat bevoegdheden willekeurig kunnen worden uitgeoefend. Doorslaggevend is daarom of een bepaald rechtsgevolg redelijkerwijze door de burger had kunnen worden voorzien.

12.2. Het waterschap is op grond van de Waterwet bevoegd regels te stellen aan de inrichting en het gebruik van het watersysteem. De boezem heeft een belangrijke functie in de waterberging en het aan- en afvoeren van water. Het waterschap kan dus beperkingen opleggen aan het gebruik van de boezem, zoals in dit geval bij het ophogen van boezemland. In zoverre bieden de artikelen 2.1 van de Waterwet, 4.13 van de Keur en 11.5 van de Beleidsregels de mogelijkheid om het eigendomsrecht in te perken.

De Afdeling stelt vast dat er in de Waterwet, de Keur en de beleidsregels geen regels zijn gesteld over wanneer het ophogen van een perceel als ophogen dan wel als normaal onderhoud wordt beschouwd. In dit geval komt het besluit op bezwaar van 20 november 2018, waarbij het besluit van 23 mei 2018 in stand is gelaten, erop neer dat er door het dagelijks bestuur slechts rekening wordt gehouden met een bodemdaling over de afgelopen 20 jaar. Hoewel de wet noch het beleid expliciet vermeldt dat voor compensatie van het verlies aan waterberging van het boezemland in dit geval voor de bodemdaling met een termijn van 20 jaar wordt gerekend, blijkt duidelijk uit de genoemde regelgeving dat er voorwaarden kunnen worden verbonden aan een vergunning om het verlies aan waterberging van het boezemland adequaat te compenseren. Van arbitraire toepassing of misbruik door het bestuur is geen sprake. De Afdeling acht de beperking van het eigendomsrecht dan ook voldoende voorzienbaar.

12.3. De beperking van het eigendomsrecht moet op grond van artikel 1 Eerste Protocol EVRM tevens proportioneel zijn. Het dagelijks bestuur heeft bij het bepalen van die grens aansluiting gezocht bij de periode van 15 jaar die gehanteerd wordt voor oeverherstel. Omdat maaiveld daling een minder zichtbaar en doorgaans langzamer proces is dan verplaatsing van de oeverlijn, is een periode van 20 jaar gehanteerd. Vervolgens heeft het dagelijks bestuur deze periode gezien in het licht van de in artikel 3:306 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) opgenomen verjaringstermijn voor rechtsvorderingen en gemeend dat 20 jaar een redelijke periode is.

De Afdeling acht het door het dagelijks bestuur ingenomen standpunt dat het ophogen van het maaiveld onder gewoon onderhoud valt als het gaat om een bodemdaling over de afgelopen 20 jaar in dit geval niet onredelijk. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het dagelijks bestuur zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ophogen van een verzakking over een periode van 46 jaar uitzonderlijk lang is. Ook neemt de Afdeling hierbij in aanmerking dat het dagelijks bestuur voor een deel tegemoetkomt aan [appellant] door een termijn van 20 jaar te hanteren. De inbreuk op het eigendom zou immers groter zijn wanneer strikt zou zijn vastgehouden aan artikel 4.13 van de Keur in samenhang gezien met artikel 11.5 van de Beleidsregels.

De rechtbank heeft gelet hierop terecht geoordeeld dat het college zich in dit geval in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat compensatie van de bodemdaling tot 20 jaar geleden valt onder normaal onderhoud en van bodemdaling van langer dan 20 jaar geleden onder ophoging. De Afdeling meent onder deze omstandigheden dat de beperking van het eigendomsrecht in dit geval

proportioneel is. Gelet op het voorgaande acht de Afdeling de weigering een waterwetvergunning te verlenen niet in strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

Het betoog faalt.

Kon de vergunning in redelijkheid geweigerd worden?

13. [appellant] betoogt tot slot dat de rechtbank heeft miskend dat het dagelijks bestuur de watervergunning niet in redelijkheid heeft kunnen weigeren. In dit verband stelt [appellant] dat als er al een vergunningplicht op grond van artikel 4.13 van de Keur geldt, de vergunning had moeten worden verleend. Er gaat volgens hem geen waterbergingscapaciteit verloren, zodat er geen sprake is van strijd met de beleidsregels.

13.1. Op grond van artikel 11.5 van de beleidsregels dient het verlies aan berging op het boezemland volledig gecompenseerd te worden. De omvang van de compensatie is tenminste gelijk aan het verlies aan berging door de ophoging/bebouwing. Zoals het dagelijks bestuur heeft toegelicht wordt het verlies aan waterberging in dit geval niet volledig gecompenseerd. Het dagelijks bestuur heeft in dit verband toegelicht dat er zonder compensatie opgehoogd mag worden met 9,22 cm. Deze 9,22 cm is de geschatte bodemdaling over de afgelopen 20 jaar. Voor het ophogen van het maaiveld met 21,21 cm moeten wel compenserende maatregelen getroffen worden, namelijk voor een ophoging van het verschil tussen 21.21 cm en 9,22 cm, namelijk 11,99 cm. Voor een ophoging van het perceel met 11,99 cm worden echter geen compenserende maatregelen getroffen door [appellant]. Het dagelijks bestuur heeft toegelicht dat de aangevraagde compenserende maatregelen - de aanleg van 4 insteekhavens en de aanpassing van de oevers - slechts betrekking hebben op het compenseren van de te bouwen woningen en niet op de overige aangevraagde onderdelen, waaronder de tuin.

Aangezien in dit geval niet wordt voldaan aan artikel 11.5 van de beleidsregels heeft het dagelijks bestuur de vergunning kunnen weigeren. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2134](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 775

CRvB, 10-09-2021 (publ. 17-09-2021), 19/4770 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 7a

AOW. 1. Voor zover de stellingen van appellant zijn gericht tegen de vermelding van de toekomstige AOW-leeftijd in het pensioenoverzicht, is de Raad van oordeel dat deze vermelding een mededeling is van informatieve aard die in het kader van een pensioenoverzicht niet gericht is op rechtsgevolg en daarom voor dat deel geen besluit is waartegen in rechte kan worden opgekomen.

2. Terecht heeft de rechtbank geoordeeld dat appellant aan de in het verleden betaalde premies voor de AOW geen rechten kan ontleen voor een ouderdomspensioen op grond van de AOW. De AOW is gebaseerd op een omslagstelsel en het is vaste rechtspraak van de Raad en de Hoge Raad dat degene die AOW-premie betaalt daarmee geen rechten opbouwt en

aanspraak maakt op toekomstig ouderdomspensioen op grond van de AOW (vgl. [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ9462](#) en [ECLI:NL:HR:2020:1733](#)). Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat als gevolg van een wetwijziging de aanvangsleeftijd van de pensioenopbouw van appellant op dit moment 16 jaar en zeven maanden is.

3. Niet kan worden vastgesteld dat door de rechtbank fundamentele procedurevoorschriften zijn geschonden en dat een inbreuk zou zijn gemaakt op de uit artikel 6 van het EVRM voortvloeiende elementaire eisen van een eerlijk proces. Aangevallen uitspraak bevestigd. [ECLI:NL:CRVB:2021:2306](#)

Zie voorts de uitspraak van de CRvB d.d. 10 september 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:2307](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 776

MK Rechtbank Noord-Holland, 03-09-2021 (publ. 21-09-2021), HAA 21/225

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Derde Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (NOW-3) 16 lid 2

NOW-3. AMATEURVOETBALVERENIGING. De NOW is een noodmaatregel. De rechtbank is van oordeel dat door verweerder voldoende is toegelicht dat de uitvoerbaarheid van de regeling in gevaar komt indien zou moeten worden afgeweken van juni 2020 als referentiemaand. De minister heeft de negatieve gevolgen van de regeling voor een bepaalde groep van werkgevers zoals eiseres derhalve uitdrukkelijk betrokken en de afweging deugdelijk gemotiveerd, waardoor is voldaan aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel. Geen sprake van strijd met het beginsel van een niet-onevenredige belangenafweging.

Verweerder heeft de aanvraag van eiseres (amateurvoetbalvereniging) afgewezen, kort gezegd omdat de loonsom in de referentiemaand, juni 2020, € 0,- bedroeg.

[...] 4.2 De vraag die voorligt is of verweerder in het geval van eiseres had moeten afwijken van de bepaling in de NOW-3 met betrekking tot de referentiemaand voor de loonsom (juni 2020). De NOW-3 is een algemeen verbindend voorschrift. Wat eiseres aanvoert over het buiten toepassing laten van artikel 16, tweede lid, van de NOW-3 vergt een zogenoemde exceptieve toetsing. [...]

4.6 Zoals uit het voorgaande naar voren komt, is de NOW een noodmaatregel. Hierdoor is de regeling generiek en grofmazig en kan niet altijd maatwerk worden geboden. De minister heeft onderkend dat de regeling voor sommige werkgevers (heel) nadelig kan uitwerken. De rechtbank is van oordeel dat door verweerder voldoende is toegelicht dat de uitvoerbaarheid van de regeling in gevaar komt indien zou moeten worden afgeweken van juni 2020 als referentiemaand. De minister heeft de negatieve gevolgen van de regeling voor een bepaalde groep van werkgevers zoals eiseres derhalve uitdrukkelijk betrokken en de afweging deugdelijk gemotiveerd, waardoor is voldaan aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

4.7 Met betrekking tot de vraag of de regeling in strijd is met het beginsel van een niet-onevenredige belangenafweging betreft de rechtbank dat verweerder in antwoord op de Kamervragen heeft toegelicht dat ook andere compenserende maatregelen bestaan, waarop in situaties als die van eiseres een beroep kan worden gedaan. Zo heeft de minister in het antwoord op de vragen van kamerleden Van Nispen en Van Kent over de crisissteunmaatregelen voor amateursportverenigingen van 19 april 2021 erop gewezen dat amateurclubs, die geen beroep kunnen doen op de NOW, aanspraak zouden kunnen maken op de Tegemoetkomingsregeling Amateursportorganisaties (TASO). Op deze manier kunnen zij een vergoeding krijgen voor personeelslasten die niet via andere regelingen zijn gecompenseerd. Daarmee kunnen ook de loonkosten van deze amateurclubs deels vergoed worden. Van strijd met het beginsel van een niet-onevenredige belangenafweging is naar het oordeel van de rechtbank daarom geen sprake. [...]

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:8089](#)

JnB 2021, 777

MK Rechtbank Limburg, 31-08-2021, (publ. 14-09-2021), ROE 21/61 en ROE 21/1465

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 1, 2 en 3)

TOZO 1, 2 en 3. Causaal verband tussen de financiële positie van bedrijf of beroep en de coronacrisis niet in zekere mate aannemelijk gemaakt. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet tot de kring van rechthebbenden behoort en aldus geen recht heeft op een algemene bijstandsuitkering op grond van de Tozo.

[ECLI:NL:RBLIM:2021:6765](#)

JnB 2021, 778

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-09-2021, BRE 20/9386 TOFA

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Tijdelijke Overbruggingsregeling voor Flexibele Arbeidskrachten (Tofa)

TOFA. Blijkens de toelichting in de Tofa is expliciet onderkend dat de keuze voor één referfemaand zal betekenen dat er flexkrachten zullen zijn die daardoor geen tegemoetkoming ontvangen. De wetgever heeft dit bewust op de koop toe genomen in het belang van de (snelle) uitvoerbaarheid van de Tofa. Nu het dus een bewuste keus is van de wetgever, ziet de rechtbank geen ruimte om in het geval van eiseres af te wijken van de voorwaarden van de Tofa en (een) andere maand(en) als referfemaand te nemen.

Eiseres heeft ook geen omstandigheden aangevoerd waaruit de rechtbank af kan leiden dat sprake is van niet in de regeling verdisconteerde, bijzondere, persoonlijke omstandigheden, die strikte toepassing van de peildatum zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven. De rechtbank komt daarom tot de conclusie dat het UWV op goede gronden de aanvraag van eiseres heeft afgewezen. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBZWB:2021:4552](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 779

MK ABRS, 22-09-2021, 202004638/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 aanhef en onder b, 6 lid 4
Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 34

AVG. I.c. is de beslissing van de minister, strekkende tot afwijzing van het verzoek van de maatschap om niet zonder haar toestemming persoonsgegevens aan een derde door te geven, een besluit in de zin van de Awb, waartegen, na bezwaar, beroep bij de bestuursrechter openstaat. Deze beslissing kan in dit geval op één lijn worden gesteld met een schriftelijke beslissing genomen door een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 34 van de UAVG, waartegen ook beroep bij de bestuursrechter openstaat.

Omdat i.c. het doorgeven van de gegevens van de maatschap aan de Brancheorganisatie Akkerbouw niet als een met het aanvankelijke doeleinde verenigbare rechtmatige verwerking kan worden beschouwd, is deze verwerking door de minister niet rechtmatig. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2316](#).

Besluit waarbij de minister het verzoek van de maatschap om haar gegevens niet door te geven aan de Brancheorganisatie Akkerbouw heeft afgewezen. [...]

Ambtshalve oordeel

8. De rechtbank is er terecht van uitgegaan dat in dit geval de beslissing van de minister van 31 oktober 2018, strekkende tot afwijzing van het verzoek van de maatschap om niet zonder haar toestemming persoonsgegevens aan een derde door te geven, een besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht is, waartegen, na bezwaar, beroep bij de bestuursrechter openstaat. Deze beslissing van de minister heeft immers tot gevolg dat de maatschap het volgens haar in strijd met de AVG doorgeven van haar gegevens aan een derde moet dulden. Deze beslissing kan in dit geval naar het oordeel van de Afdeling op één lijn worden gesteld met een schriftelijke beslissing genomen door een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 34 van de Uitvoeringswet AVG, waartegen ook beroep bij de bestuursrechter openstaat. De Afdeling acht dit namelijk in het belang van een concentratie van rechtsbescherming en ook in het belang van een effectieve en doeltreffende rechtsbescherming. [...]

- De verdere verwerking

13.2. Persoonsgegevens kunnen verder worden verwerkt voor hetzelfde doel of een ander doel. De verdere verwerking van de persoonsgegevens voor een ander doel moet voldoen artikel 6, vierde lid, van de AVG. Dit artikellid moet, zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld (zie de uitspraak van 30 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2316](#)), strikt worden uitgelegd omdat het een uitzondering formuleert op het zogenoemde doelbindingsbeginsel van artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG. In artikel 6, vierde lid, van de AVG staat dat de verdere verwerking voor een ander doel alleen rechtmatig is als de betrokkene daarvoor toestemming heeft gegeven, als de verdere verwerking berust op een Unierechtelijke of lidstaatrechtelijke bepaling of als het doel van die verdere verwerking verenigbaar is met het doel van de eerste verwerking. Om te beoordelen of de doelen verenigbaar zijn, is in het vierde lid een niet limitatief bedoeld aantal criteria genoemd waarmee rekening moet worden gehouden. Naar het oordeel van de Afdeling moet daarbij ook

worden gezien of het nieuwe doel voldoende verband houdt met de grondslag van de oorspronkelijke verwerking. Steun voor dit oordeel biedt overweging 50 van de preambule bij de AVG. Daarin staat dat de verwerking van persoonsgegevens voor andere doeleinden dan die waarvoor de persoonsgegevens aanvankelijk zijn verzameld, enkel mag worden toegestaan indien de verwerking verenigbaar is met de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens aanvankelijk zijn verzameld. In dat geval is er geen andere afzonderlijke rechtsgrond vereist dan die op grond waarvan de verzameling van persoonsgegevens werd toegestaan. Om na te gaan of een doel van verdere verwerking verenigbaar is met het doel waarvoor de persoonsgegevens aanvankelijk zijn verzameld, moet de verwerkingsverantwoordelijke, nadat hij aan alle voorschriften inzake rechtmatigheid van de oorspronkelijke verwerking heeft voldaan, onder meer rekening houden met een eventuele koppeling tussen die doeleinden en de doeleinden van de voorgenomen verdere verwerking, het kader waarin de gegevens zijn verzameld en de redelijke verwachtingen van de betrokkenen op basis van hun verhouding met de verwerkingsverantwoordelijke betreffende het verdere gebruik ervan. Voorts wordt in artikel 6, vierde lid, onder a, van de AVG de relevantie van het verband tussen de doeleinden waarvoor de gegevens zijn verwerkt en de doeleinden van de verdere verwerking benadrukt.

- Wat is het doel van de verdere verwerking in dit geval?

13.3. Het doel van het doorgeven van de gegevens van de maatschap is om het voor de Brancheorganisatie Akkerbouw makkelijker te maken het bedrijf te registreren en om de financiële bijdrage die gebruikt wordt voor de bekostiging van haar onderzoeken in het kader van het Gezamenlijk Programma van akkerbouwers te innen. Niet in geschil is dat dit een ander doel is dan het doel waarvoor de minister deze gegevens oorspronkelijk heeft verkregen en verwerkt.

- Is de verdere verwerking rechtmatig?

13.4. De minister heeft vastgesteld dat geen toestemming is gegeven voor de verdere verwerking en dat de verdere verwerking niet berust op een Unierechtelijke of lidstaatrechtelijke bepaling als genoemd in de aanhef van artikel 6, vierde lid, van de AVG. De minister heeft daarom terecht beoordeeld of het doel van de verdere verwerking verenigbaar is met het doel van de verwerking waarvoor de persoonsgegevens zijn verzameld. Hij heeft daarbij rekening gehouden met de in artikel 6, vierde lid, onder a tot en met e, van de AVG genoemde aspecten en zich op het standpunt gesteld dat de verdere verwerking in dit geval daaraan voldoet. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de minister zich ten onrechte op dit standpunt gesteld. Daarvoor acht de Afdeling het volgende van belang.

De Brancheorganisatie Akkerbouw is een privaatrechtelijke vereniging en treedt op als belangenvertegenwoordiger voor de akkerbouwketens. Niet is gebleken dat aan de Brancheorganisatie Akkerbouw een (deel van een) taak van algemeen belang in het kader van de landbouw is toebedeeld. Voor zover dat wel het geval zou zijn, heeft de minister niet inzichtelijk gemaakt dat hij een bepaalde mate van verantwoordelijkheid draagt voor de manier waarop de Brancheorganisatie Akkerbouw haar werkzaamheden uitvoert en ook niet of en op welke wijze hij daarop toezicht houdt. Dat de minister van Economische Zaken zich op het standpunt heeft gesteld dat de uit hoofde van het Gezamenlijk programma uit te voeren onderzoeken van algemeen economisch belang zijn, maakt dat niet anders. Opgemerkt dient hierbij te worden dat de verdere verwerking als doeleinde heeft het vereenvoudigen van de registratie en van het innen van de financiële bijdrage in het kader van het Gezamenlijk Programma en dat dit doeleinde niet in het verlengde ligt van het doeleinde waarvoor de gegevens verzameld zijn, te weten de landbouwtelling van artikel 24, tweede lid van de Landbouwwet. Al met al is niet vast komen te staan dat er

voldoende verband in de zin van artikel 6, vierde lid, onder a, van de AVG bestaat tussen het doeleinde waarvoor de gegevens zijn verzameld en het doeleinde van de voorgenomen verdere verwerking. In de algemeen verbindendverklaring van de Regelingen is voorts slechts bepaald dat het de Brancheorganisatie Akkerbouw is toegestaan om ook niet-leden te registreren en te verplichten een financiële bijdrage te doen. Daarin is niet opgenomen hoe de voor registratie en inning benodigde gegevens kunnen worden verkregen. Tegen deze achtergrond kan niet gesteld worden dat de verdere verwerking past binnen het kader, waarvoor de gegevens zijn verzameld, zoals bedoeld in artikel 6, vierde lid, onder b, van de AVG. Hieruit volgt dat de minister niet inzichtelijk heeft gemaakt dat het doel van de verdere verwerking ligt in het verlengde van het doel voor de oorspronkelijke verwerking van de gegevens die de minister heeft verzameld op grond van zijn algemene taak voortvloeiende uit de Landbouwwet. Het verband tussen beide doeleinden is niet aannemelijk gemaakt. Gezien dit gebrek verzet, in het licht van artikel 6, vierde lid, onder d, van de AVG, het belang van de maatschap zich tegen de verstrekking van de gegevens aan de Brancheorganisatie Akkerbouw. Omdat het doorgeven van de gegevens van de maatschap aan de Brancheorganisatie Akkerbouw niet als een met het aanvankelijke doeleinde verenigbare rechtmatige verwerking kan worden beschouwd, is deze verwerking door de minister niet rechtmatig. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2129](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 780

ABRS, 08-09-2021, 202003348/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 7:1 lid 1

Wegenverkeerswet 1994 20

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. Afsluiting parkeerterrein. Een persoon is slechts belanghebbende bij een verkeersbesluit indien hij of zij een bijzonder, individueel belang heeft bij dat besluit, welk belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers.

Aangezien i.c. de Stichting zich inzet voor het openhouden van openbare parkeerplaatsen voor hop-bezoekers en de desbetreffende parkeerterreinen feitelijk werden gebruikt door hop-bezoekers, is het belang van de Stichting rechtstreeks bij het verkeersbesluit betrokken.

Verwijzing naar ABR 15-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:393](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:2018](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:2031](#) waarin de Afdeling tot het oordeel komt dat het belang van de Stichting rechtstreeks bij het verzoek om handhaving ter zake van het afsluiten van een aantal parkeerterreinen is betrokken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2021, 781

MK ABRS, 01-09-2021, 202006183/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (nu: de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid), appellant.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav (Buwav) 1d lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1°, lid 5

WAV. BOETE. KENNISMIGRANT. Op basis van het eerste en vijfde lid van artikel 1d van het BuWav is duidelijk dat een werkgever het loon maandelijks giraal moet uitbetalen aan een kennismigrant. Verwijzing naar ABRS 13-05-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1232](#). Gelet hierop en het feit dat i.c. [wederpartij] het loon over januari 2018 pas op 16 maart 2018 aan de vreemdeling heeft uitbetaald, voert de minister terecht aan dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat [wederpartij] heeft voldaan aan het looncriterium, neergelegd in artikel 1d, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 1°, van het BuWav. Dit betekent dat de rechtbank ook ten onrechte heeft geoordeeld dat [wederpartij] artikel 2, eerste lid, van de Wav niet heeft overtreden.

I.c. vormt de opgelegde boete, ook na matiging door de minister met 25%, geen evenredige sanctie en strookt niet met artikel 5:46 van de Awb. Gegeven de ernst van de overtreding acht de Afdeling een matiging van de oorspronkelijke boete van € 8.000,00 met 75% passend en geboden.

[ECLI:NL:RVS:2021:1957](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2021, 782

ABRS, 22-09-2021, 202005766/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Overeenkomst betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand d.d. 8 september 1976 (het Verdrag van Wenen van 1976) 8

Burgerlijk Wetboek Boek 10 30, 31

Wet basisregistratie personen 2.8

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. PROCESBELANG. Afwijzing verzoek [appellant] om zijn huwelijk in de basisregistratie personen te registreren. [Appellant] woont inmiddels in België. Gelet hierop is het college niet langer bevoegd zijn gegevens in de brp te wijzigen. Dat betekent dat hij geen rechtens te beschermen belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep. Dat [appellant] er voor zou kunnen kiezen om terug te verhuizen naar Den Haag leidt niet tot een ander oordeel, omdat dit onverlet laat dat hij op dit moment niet in Den Haag woont en het college dus niet meer bevoegd is om eventuele wijzigingen in de persoonsgegevens van [appellant] door te voeren. Verwijzing naar ABRS 28-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2530](#). Als [appellant] zich opnieuw inschrijft in de gemeente Den Haag kan hij opnieuw een verzoek doen tot inschrijving van het huwelijk. In dat geval dient het college opnieuw te kijken naar met name de door [appellant] genoemde Overeenkomst. Het hoger beroep is niet-ontvankelijk.

[ECLI:NL:RVS:2021:2131](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2021, 783

MK ABRS, 22-09-2021, 202005181/1/A3

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 4

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2014 (Beleidsregels)

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS.

TOESTEMMING. HARDHEIDSCLAUSULE. Uit het imperatieve karakter van artikel 7, vierde lid, van de Wpbr volgt dat toepassing van de hardheidsclausule er niet toe mag leiden dat iemand die niet voldoet aan de eisen van betrouwbaarheid, toch te werk gesteld mag worden. Het is aan degene die een beroep doet op de hardheidsclausule om omstandigheden aan te voeren op grond waarvan voldoende aannemelijk kan worden geacht dat hij beschikt over de benodigde betrouwbaarheid voor de te verrichten werkzaamheden. Verwijzing naar ABRS 25-06-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2299](#). I.c. heeft de rechtbank terecht overwogen dat de door [appellant] aangevoerde feiten onvoldoende gewicht in de schaal leggen om te kunnen concluderen dat de korpschef gebruik had moeten maken van zijn discretionaire bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2113](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Zondagswet

JnB 2021, 784

MK ABRS, 08-09-2021, 202006778/1/A3

burgemeester van Zoetermeer.

Zondagswet 4 lid 1, lid 3

ZONDAGSWET. OPENBARE VERMAKELIJKHEID. I.c. is het verbod uit artikel 4, eerste lid, van de Zondagswet niet van toepassing omdat de handboogwedstrijden van HKS niet zijn aan te merken als openbare vermakelijkheid in de zin van artikel 4, eerste lid, van de Zondagswet. Voor dit oordeel vindt de Afdeling steun in de wetsgeschiedenis van de Zondagswet.

[ECLI:NL:RVS:2021:2026](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 785

MK ABRS, 17-09-2021, 202006059/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

VWEU 20

REGULIER. Afgeleid verblijfsrecht, artikel 20 van het VWEU. Daadwerkelijke zorgtaken. Hoewel de bewijskracht van getuigenverklaringen beperkt kan zijn, kunnen deze niet alleen om hun niet-objectieve karakter worden verworpen, vooral niet als zij tezamen worden genomen en worden ondersteund door verschillende stukken die wel als objectief zijn aangemerkt.

2.1. Ter staving van het betoog dat hij meer dan marginale zorg- en opvoedtaken verricht en door de weigering hem verblijf toe te staan zijn dochter daarom het risico loopt het grondgebied van de Unie te moeten verlaten, heeft de vreemdeling bij de aanvraag, in bezwaar en in beroep de volgende stukken overgelegd: een brief van de peuterspeelzaal van zijn dochter, een brief van een sociaal werker, ongedateerde foto's, een aantal verklaringen van zijn partner, verschillende verklaringen van vrienden en kennissen van hem en zijn partner, een akte van erkenning, een uittreksel van het gezagsregister, een verklaring van de basisschool van de dochter, een verklaring van de vreemdeling zelf, een verklaring van een taallescoördinator, een brief van een maatschappelijk werkster, en verschillende stukken over gedragsproblemen van het andere zoontje van zijn partner om te illustreren dat zij de zorg voor haar kinderen niet alleen aankan.

2.2. Hoewel de bewijskracht van getuigenverklaringen beperkt kan zijn, kunnen deze niet alleen om hun niet-objectieve karakter worden verworpen, vooral niet als zij tezamen worden genomen en worden ondersteund door verschillende stukken die wel als objectief zijn aangemerkt. Personen in de omgeving van de vreemdeling zijn bovendien juist in de positie om te verklaren over de aard en omvang van de zorgtaken die de vreemdeling voor zijn dochter verricht. De vreemdeling betoogt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de verklaringen die afkomstig zijn van hem, van zijn partner en van vrienden en kennissen geen bewijs kunnen vormen van daadwerkelijke zorgtaken. Omdat de staatssecretaris in zijn standpunt slechts heeft gewezen op het subjectieve karakter van de verklaringen heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdeling zijn daadwerkelijke zorgtaken voor zijn dochter niet aannemelijk heeft gemaakt, ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2021:2095](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 786

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-06-2021 (publ. 20-09-2021),

NL21.3977

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 8, 10

TERUGKEERBESLUIT. Niet-begeleide minderjarige. Arrest TQ. Verweerder kan niet langer de (gedoog-)situatie laten voortbestaan waarin hij de minderjarige niet-begeleide vreemdeling die bij zijn aanvraag vijftien jaar of ouder was niet toelaat, maar ook niet verwijdt tot dat deze achttien jaar is geworden. Verweerder had eiser als 15+-er hetzelfde moeten behandelen als alle andere niet-begeleide minderjarigen die ten tijde van hun eerste verblijfsaanvraag jonger

dan vijftien jaar waren en in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd omdat zij vanwege het ontbreken van adequate opvang buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken.

Geen terugkeerbesluit maar ook geen rechtmatig verblijf

[...]

17. De rechtbank stelt vast dat bij het bestreden besluit aan eiser géén terugkeerplicht is opgelegd en dat verweerder daarnaast heeft bepaald dat eiser – na afloop van de beroepstermijn – niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. De rechtbank volgt eiser in diens stelling dat uit het bestreden besluit niet blijkt dat verweerder afdoende rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Zo heeft verweerder zich niet uitgelaten over de vraag of eiser vanwege zijn minderjarige leeftijd kan worden uitgezet naar Marokko. Het besluit geeft geen blijk van onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst.

18. Verweerder heeft ter zitting aangegeven dat hij geen terugkeerbesluit jegens eiser zal uitvaardigen, zolang nog niet is vastgesteld dat voor hem adequate opvang in Marokko beschikbaar is. Verweerder heeft ter zitting niet kunnen aangeven op welke termijn dit onderzoek duidelijkheid zal verschaffen. [...]

19. De rechtbank verwerpt verweerdere stelling dat eiser door deze handelwijze van verweerder niet in zijn belangen als minderjarige is geschaad. De rechtbank verwijst hiertoe naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak TQ tegen Nederland van 14 januari 2021 ([ECLI:EU:C:2021:9](#); hierna: het arrest TQ).

20. Uit de beantwoording van de eerste prejudiciële vraag door het Hof volgt dat indien de illegaal verblijvende derdelander een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is, de lidstaat alleen een terugkeerbesluit mag uitvaardigen nadat deze lidstaat de situatie van die minderjarige algemeen en grondig heeft getoetst, rekening houdend met het belang van deze minderjarige en zich ervan heeft overtuigd dat er voor deze minderjarige adequate opvang in het land van terugkeer is. Zolang verweerder dit grondige onderzoek naar de situatie en het belang van de minderjarige niet verricht en/of er voor deze minderjarige geen adequate opvang is in het land van terugkeer, mag hij geen terugkeerbesluit uitvaardigen.

21. Het feit dat verweerder in het bestreden besluit ook inderdaad geen terugkeerbesluit heeft uitgevaardigd betekent echter niet dat verweerder de rechtmatigheid van het voortgezet verblijf van eiser na afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming niet zou hoeven regelen, integendeel. Als verweerder in het nieuw te nemen besluit op eisers aanvraag van mening is dat eiser niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, dient hij alsnog te onderzoeken of eiser ten tijde van zijn aanvraag wel in aanmerking zou zijn gekomen voor verblijf op reguliere gronden omdat er geen adequate opvang in het land van herkomst aanwezig was. Het Hof heeft bij de beantwoording van de tweede prejudiciële vraag duidelijk uiteengezet dat het niet is toegestaan om bij het onderzoek of er in het land van terugkeer adequate opvang aanwezig is een louter op leeftijd gebaseerd onderscheid te maken tussen niet-begeleide minderjarigen. Het Hof heeft hierbij weliswaar niet letterlijk overwogen dat dit verbod ook geldt bij de vraag of een vergunning moet worden verleend als er geen sprake is van adequate opvang, maar de conclusie kan naar het oordeel van de rechtbank eenvoudigweg niet anders luiden. Hierbij betreft de rechtbank nog dat uit het arrest van het Hof volgt dat onverenigbaar is met het belang van het kind om hem in grote onzekerheid te laten verkeren over zijn wettelijke status en zijn toekomst, onder meer wat betreft zijn opleiding, zijn band met een pleeggezin of de mogelijkheid om in de betrokken lidstaat te blijven (zie punten 53 en 54 van het arrest). Dit betekent dat verweerder niet langer de (gedoog-)situatie kan

laten voortbestaan waarin hij de minderjarige niet-begeleide vreemdeling die bij zijn aanvraag vijftien jaar of ouder was niet toelaat, maar ook niet verwijderd totdat deze achttien jaar is geworden. Verweerder had eiser als 15+-er hetzelfde moeten behandelen als alle andere niet-begeleide minderjarigen die ten tijde van hun eerste verblijfsaanvraag jonger dan vijftien jaar waren en in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd omdat zij vanwege het ontbreken van adequate opvang buiten hun schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken. Eiser heeft ook belang bij die beoordeling met het oog op de vraag of eiser, wanneer hij de leeftijd van 18 jaar bereikt, in aanmerking zou kunnen komen voor voortgezet verblijf op bijvoorbeeld artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie of artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (privéleven). Met andere woorden: de vraag of zijn verblijfsvergunning te zijner tijd niet dient te worden gewijzigd naar een verblijfsvergunning humanitair niet-tijdelijk voortgezet verblijf om in Nederland te mogen blijven wonen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10273](#)

JnB 2021, 787

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 03-09-2021 (publ. 20-09-2021), NL21.11485
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 8, 10

TERUGKEERBESLUIT. Niet-begeleide minderjarige. Arrest TQ. Verweerder heeft met het nemen van een terugkeerbesluit gewacht totdat eiser meerderjarig was. Deze handelswijze is niet in lijn met het TQ-arrest. Het verblijf van eiser als minderjarige bleef daarmee immers nog steeds onzeker en onrechtmatig.

4.1. Uit het arrest TQ volgt dat verweerder voordat hij een terugkeerbesluit neemt de situatie van de minderjarige algemeen en grondig moet onderzoeken, waarbij de leeftijd van de minderjarige slechts een van de elementen is om na te gaan of er adequate opvang aanwezig is in het land van terugkeer en om te bepalen of het belang van het kind ertoe moet leiden dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd. Uit de stukken is gebleken dat verweerder heeft nagelaten om na te gaan of sprake is van adequate opvang in het land van terugkeer. Het oude terugkeerbesluit van 6 februari 2020 is ingetrokken op 24 februari 2021 toen eiser nog minderjarig was. Het terugkeerbesluit van 29 juni 2021 (het bestreden besluit) is genomen nadat eiser meerderjarig was geworden. Verweerder heeft met het nemen van een terugkeerbesluit gewacht totdat eiser meerderjarig was. Deze handelswijze is niet in lijn met het TQ-arrest. Het verblijf van eiser als minderjarige bleef daarmee immers nog steeds onzeker en onrechtmatig. Het had op de weg van verweerder gelegen bij de intrekking op 24 februari 2021 van het vorige terugkeerbesluit een nieuw terugkeerbesluit te nemen dat voldeed aan de eisen die in het arrest TQ daaraan zijn gesteld. De handelwijze van verweerder is dezelfde waarvan het Hof in het arrest TQ onder de overwegingen 30 en 31 jo. 56 en 68 heeft bepaald dat daarmee de minderjarige in grote onzekerheid verkeert over zijn wettelijke status en toekomst (overweging 53). Eiser heeft immers als gevolg van de gang van zaken uitmondend in het bestreden besluit over de hele periode tot 7 mei 2021 in onzekerheid verkeerd over zijn wettelijke status. Dat had niet gemogen. Verweerder heeft dus bij het bestreden besluit ten onrechte geen overwegingen gewijd aan de periode van minderjarigheid. Het terugkeerbesluit van 29 juni 2021 is – na de intrekking van het eerdere terugkeerbesluit van 6 februari 2020 – het eerste terugkeerbesluit dat verweerder heeft genomen ten aanzien van eiser die ten tijde van zijn asielaanvraag minderjarig was. Dat terugkeerbesluit voldoet niet aan de eisen die het Hof daaraan stelt. Feitelijk heeft

verweerder, door te wachten met het nemen van een terugkeerbesluit (het oude besluit is immers ingetrokken) met het terugkeerbesluit van 29 juni 2021 de onzekere wettelijke status van eiser over de gehele periode van zijn minderjarigheid laten bestaan. Dat maakt dat het besluit in strijd is met het arrest TQ.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10204](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 788

MK ABRS, 16-09-2021, 202103150/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Het controleren van de tijdsaanduiding van de elektronische handtekening vereist in dit geval uitleg. Als de staatssecretaris ervoor kiest om gebruik te maken van de geschetste werkwijze, is het aan hem om daarover kenbaar uitleg te geven.

Omdat de staatssecretaris dit niet heeft gedaan, voldoet de maatregel van bewaring niet aan de vereisten van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000.

2.4. Uit de uitleg van de staatssecretaris volgt dat validatie van de handtekening in de wintertijd, zoals hij dat zelf op 22 maart 2021 na de zitting van de rechtbank heeft gedaan, het tijdstip 20:06:08 + 01'00' uur zou laten zien. Dat tijdstip is genoemd in de brief aan de rechtbank van 22 maart 2021. De Afdeling heeft, net als de rechtbank heeft gedaan, de elektronische handtekening in de zomertijd gevalideerd. Uit de eigenschappen van de handtekening blijkt dat de maatregel is ondertekend op 11 maart 2021 om 21:06:07 + 02'00' uur en dat de ingesloten tijdstempel van de handtekening is bepaald op 21:06:08 + 02'00' uur. De validatie van de handtekening die gezet is op 11 maart 2021, laat dus overeenkomstig de uitleg van de staatssecretaris een tijdstip zien van precies een uur later met de notering + 02'00'. Deze weergaves zijn te herleiden tot het feit dat het in de tijdzone waarin Nederland gelegen is, gedurende de wintertijd één uur later is dan GMT en gedurende de zomertijd twee uur later dan GMT. Hieruit volgt dat de maatregel in feite is ondertekend op 11 maart 2021 om 20:06 uur en dus dat een ondertekende versie van de maatregel aan de vreemdeling is uitgereikt voorafgaande aan de inbewaringstelling.

2.5. Uit de voorgaande overwegingen volgt echter ook dat het controleren van de tijdsaanduiding van de elektronische handtekening uitleg vereist. Als de staatssecretaris ervoor kiest om gebruik te maken van de geschetste werkwijze, is het aan hem om daarover kenbaar uitleg te geven. Omdat de staatssecretaris dit niet heeft gedaan, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de maatregel van bewaring niet voldoet aan de vereisten van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb 2000.

[ECLI:NL:RVS:2021:2091](#)

JnB 2021, 789

MK ABRS, 17-09-2021, 202102278/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. Geen zicht op uitzetting naar Algerije binnen redelijke termijn.

6.2. Uit de door de staatssecretaris verstrekte schriftelijke inlichtingen blijkt dat de presentaties vanaf maart 2020 tot aan het besluit van 12 maart 2021 stil hebben gelegen en er in die periode geen lp's zijn verstrekt. Daaruit blijkt ook dat op het moment van dat besluit al een jaar geen vreemdelingen met een lp zijn uitgezet naar Algerije. Onder die omstandigheden moet worden geoordeeld dat niet langer sprake is van een tijdelijke belemmering als gevolg van de uitbraak van het coronavirus.

6.3. Dit wordt bevestigd door de nadere informatie die de staatssecretaris op de zitting heeft gegeven. Hij heeft namelijk verklaard dat er nog geen vluchten naar Algerije mogelijk zijn voor vreemdelingen die op basis van een lp moeten worden uitgezet en dat er bovendien op dit moment nog geen nieuwe consul is aangetreden. Met zijn verwachtingen dat de situatie zal normaliseren tot het niveau van vóór de uitbraak van het coronavirus, heeft hij geen concrete aanknopingspunten gegeven die de verwachting rechtvaardigen dat vreemdelingen met de Algerijnse nationaliteit op korte termijn weer met een door de Algerijnse autoriteiten afgegeven lp kunnen worden uitgezet naar Algerije. Ter vergelijking verwijst de Afdeling naar de onder 5.1. genoemde uitspraken van 2 april 2021.

6.4. De rechtbank heeft daarom ten onrechte in het beroep over de maatregel van bewaring van 12 maart 2021 overwogen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Algerije niet ontbreekt.

6.5. Gezien het voorgaande en in het bijzonder gezien de omstandigheid dat er al zeer lange tijd geen lp's zijn afgegeven om vreemdelingen vanuit bewaring uit te kunnen zetten, is de Afdeling van oordeel dat de tweede inbewaringstelling van de vreemdeling van aanvang af onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RVS:2021:2092](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2021, 790

MK ABRS, 17-01-2021, 202100903/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59, 59a

Verordening (EU) Nr. 604/2013 28 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris betoogt terecht dat alleen de onrechtmatigheid van de eerste maatregel op zichzelf geen reden kan zijn om af te wijken van de hoofdregel in de vaste jurisprudentie (uitspraken van de Afdeling van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2005](#), en 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:67](#)) dat de onrechtmatigheid niet doorwerkt. Ook de formulering van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening kan niet zo'n reden zijn. Vanwege de plaatsing en opbouw van dit artikel moet dit namelijk geacht worden alleen betrekking te hebben op de bewaring ter uitvoering van de Dublinverordening. Daarvan is met de hier aan de orde zijnde tweede maatregel van 13 januari 2021 geen sprake meer. Verder wijst de staatssecretaris er terecht op dat geen sprake is van een ernstige schending van het fundamenteel rechtsbeginsel gewaarborgd in artikel 5, vierde lid, van het EVRM dat bij vrijheidsontneming een voorziening moet openstaan, die afwijking van de hoofdregel rechtvaardigt (uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2083](#)). De rechtbank heeft daarom ten onrechte de tweede maatregel om de door haar genoemde reden onrechtmatig geacht.
[ECLI:NL:RVS:2021:2096](#)

[Naar inhoudsopgave](#)